

ELÄMÄNI MISSIO

Anna-Maija Uski

© 2021 Anna-Maija Uski

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

Taitto: Sinikka Kuorikoski

ISBN: 978-952-804-947-0

Elämäni missio

Anna-Maija Uski

SISÄLLYS

ALUKSI.....	8
 1. ELÄMÄNI MISSIO	9
"Minähän en tule uskoon"	10
Oman paikan etsintää.....	14
Harjoittelua lasten parissa.....	16
Helsinkiin Raamattukouluun.....	21
 2. LAPSUUDENKOTI	29
Lapsuusmuistoja.....	30
Isä	47
 3. AVIOLIITTO JA PERHE.....	55
Kihloihin 1964.....	56
Avioliitto – onnen täyttymys	60
Perhe kasvaa	63
 4. LÄHETYSKUTSU VOIMISTUU.....	67
Lähetyskouluun	68
Matkalla englanninkieliseen maailmaan.....	70
 5. ENSIMMÄINEN TYÖKAUSI 1970–75.....	77
Vihdoinkin unelmieni maassa.....	78
Pioneerityö Akoossa alkaa	97
Lähetysjärjestö kriisissä 1975.....	120

6. TOINEN TYÖKAUSI 1976–80	127
Lähtö toiselle työkaudelle	128
Taifuuni lokakuussa 1976	131
Japanin suomalainen koulu (Jasuko)	133
Puhujavieraita Akoossa	143
Lähetin arkea ja juhlaa	145
Lapsityössä	152
Ikebana, japanilainen kukkien asettelu	156
Japanilaisen naisen elämää suomalaisen silmin	162
Thaimaan ja Bangladeshin kautta kotiin	165
 7. KOLMAS TYÖKAUSI 1981–83	 167
Kesä 1981 lähdön kynnyksellä	168
Naistyötä herätellään Akoossa	173
Kouluun ja lastentarhaan 1982	176
Pääsiäisiloa Akoossa	178
Kesällä vieraita ja lomailua	181
Työtoverit ja ystävät avainasemassa	187
 8. KOTIMAASSA 1983–87	 197
Asetumme Lahteen	198
Kylväjän nuorisotyössä	200
Lähetysleirit ja matkat lähetyskentille	204
 9. NELJÄS TYÖKAUSI 1988–90	 209
Monivaiheinen menomatka	210
Aobaenin lapset sulattavat sydämeni	215
Tarhan kevätjuhla	222

Lastentarhan komitean lähtöjuhla yllättää.....	225
Tervehdyspuhe tarhan 60-vuotisjuhlissa.....	229

10. OPETTAJANA KOULUSSA, OPISKELIJANA AMMATTIKORKEAKOULUSSA..... 231

Ammattikorkeakoulun opinnot.....	234
Perheemme muutosten kourissa1995.....	243

11. ELÄKKEELLE 2009..... 253

LOPUKSI.....	256
--------------	-----

ALUKSI

Aivotutkimuksen mukaan nykyhetki kestää kolme sekuntia, sen jälkeen se hahmottuu menneisyytenä. Ei ihme, että hetkeen on niin vaikea tarttua. Jotta tapahtumat jäisivät muistiin vuosiksi ja vuosikymmeniksi, tarvitaan erityinen syy, yleensä jokin latautunut tunne. Vahvimman muistijäljen jättävät ne hetket, jolloin fyysistä tai psyykkistä perusturvaamme uhattiin.

Kun muisto on tallentunut, me alamme muotoilla muistoamme. Me poistamme siitä osia ja korostamme toisia. Muistot vääristyvät.

– Hyvä Terveys -lehti, Petri Tammisen kolumni 11/17.

Tämä määritelmä muistoista osui silmiini juuri, kun olin ajattelemassa muistelmieni aloitusta.

Minunkin muistoni saattavat olla osittain vääristyneitä, mutta silti, nyt 76-vuotiaana jos koskaan, on muistelmien kirjoittamisen aika. Puolisoni Jaakon kanssa olemme olleet naimisissa 55 vuotta. Meillä on nyt aikaa toisillemme. Oli aikoja, jolloin sitä ei ollut riittävästi. Kotona ei jaksanut paljon muuta kuin miettiä seuraavia haasteita. Nyt lapset ja osa lapsenlapsistakin asuvat omissa kodeissaan. Tässä iässä lapsuus, nuoruus ja koko eletty elämä alkavat väkisinkin nousta mieleen.

Lahdessa kesällä 2021,
Anna-Maija Uski

1. ELÄMÄNI MISSIO

”Minähän en tule uskoon”

Elettiin vuotta 1958, eli minulla oli rippikoulu edessä. Vain muutama vuosi aikaisemmin oli keksitty leiririppikoulu. Hämeenkyrön seurakunta oli hankkinut leiripaikaksi ns. leirimontun, joka sijaitsi Mahnala-järven rannalla. Leirimontun tontilla oli kaksi rakennusta: toisessa oli keittiö ja ruokasali, toisessa saunarakennus ja laiturit. Leiri oli Tampereen Harjun seurakunnan ja Hämeenkyrön seurakunnan yhteinen. Meitä oppilaita oli yhteensä 62, suunnilleen puolet Harjusta ja puolet Hämeenkyröstä.

Asuimme kaikki teltoissa; me kolme kaverusta, Kati, Mari ja minä, samassa Soppu-teltassa. Leirillämme olivat johtajina mukavat, huumorintajuiset papit, Juhani Kalmanlehto (Hämeenkyrön nuorisopappi) ja Simo Talvitie (Harjun nuorisopappi). Leirillä oli myös isoja siskoja ja veljiä, nykykielellä sanottuna isosia. Kristinopin opetusta oli useita tunteja päivittäin. Raamattupiirejä meille pitivät isokset. Opetus leirillä oli henkilökohtaiseen Jumala-suhteeseen tähtäävää.

Leirimme kesti kaksi viikkoa. Väliin jäävänä sunnuntaina oli vierailupäivä. Äiti ja sisaruksia tuli vierailemaan, mikä oli tosi mukavaa. Iltanuotiolle olivat kyläläisetkin tervetulleita. Muutamia henkilöitä usein tulikin.

Leirinuotiolla istuimme kuorimattomilla puunrungoilla. Siellä olivat myös kahden johtajan komeat tuolit, nekin tehty puunrungoista. Leirimme erikoisuus oli jalkapuu, jossa jotkut kurittomat joutuivat kärsimään rangaistustaan. Jalkapuu sijaitsi nuotiopaikalla.

Iltanuotiolla isokset kertoivat uskoontulostaan, ja niin odotettiin myös meidän leiriläisten tekevän. Herätykseen tähtäävän julistuksen lopuksi kysyttiin joka ilta: ”Onko täällä tänään joku, joka tahtoo ottaa Jeesuksen vastaan, hän voisi nousta seisomaan.”

Ensimmäisten joukossa telttakaverimme Mari nousi seisomaan.

maan. Katselin häntä silmät selällään. Ei voi olla totta! Mari oli petturi. Hän oli julistautunut uskovaiseksi!

Olin kyllä kuullut, että leirillä tehdään uskovaisia. Minäpä olin päättänyt, että minusta ei tehdä! Olin mennyt rippileirille vain yksi asia tähtäimessä: ripillepääsyn jälkeen saisin luvan mennä tanssimaan Mannanmäen lavalle. Kovasti sinne teki mieli päästä jo aikaisemmin, koska musiikki lavalta kuului kotisareemme. Isän ehdoton ”ei” esti nämä haaveet.

Meillä kotona siihen aikaan musiikkia kuuli tasan tunnin viikossa. Radiossa soivat *Lauantain toivotut levyt*. Ensimmäinen puolituntinen oli klassista musiikkia, ja vasta sitten tuli minua kiinnostavia iskelmiä. Opettelin niitä niin paljon kuin ehdin. Suosikkilaulajiani olivat Annikki Tähti, Brita Koivunen ja Vieno Kekkonen sekä Olavi Virta ja Tapio Rautavaara.

Nyt Mari oli sitten lopullisesti pudonnut pois tanssijoukostamme. Harmitti! Puhuimme asiasta Katin kanssa hiljaa teltassamme. Eikä aikaakaan, kun Kati teki saman katalan tempun! Hän nousi seisomaan iltanuotiolla merkiksi uskoontulemistaan. Katselin kavereitani kuin ulkopuolisena. Minusta tuntui, että kaipa nuo tyttökaverini pysyisivätkin uskossa, mutta minä en pysyisi. Halusin tanssimaan, eivätkä uskovaiset tanssi!

Leiri jatkui. Aina joku teki ratkaisun uskon suhteen. Silloin tällöin saimme ihailla poikia jalkapuuissa. Jotkut tytöt näyttivät pariutuvan poikien kanssa. Kaikenlaisia kepposia keksittiin. Yhtenä iltana Jussi-pappimme heitettiin vaatteet päällä järveen. Luultavasti siitäkin tuli jalkapuurangaistus.

Ei ollut enää montaakaan leiripäivää jäljellä, kun tein oman uskonratkaisuni. Tuntui, että joku muu nosti minut seisomaan siellä nuotiopaikalla. Huomasin vaan seisovani. Iltaohjelman loputtua menin pappimme puheille ja kerroin, kuinka syntinen ihminen olin. Sanoin, että jos maa allani halkeasi ja nielisi minut, se olisi minulle ihan oikein. Jussi-pappi kysyi, onko tunnollani nyt joitain nimeltä mainittuja syntejä. En muistanut mitään, mi-

**Hämeenkyrön ja Harjun seurakunnan yhteinen rippileiri.
Toisessa rivissä vasemmalta Anna-Maija ja kaverit Kati ja Mari.**

nun koko olemukseni oli syntinen. Jumalan sana oli tehnyt tehtävänsä. Tahdoin elää tunnustavana kristittynä, jos Jumala antaisi siihen voimaa.

Kotiin palattuani mietin, miten kertoisin isälleni asiasta. Varmistin ensin, että hän oli hyvällä tuulella. Kun hän sitten tuli illalla vainioitaan katselemasta, menin häntä vastaan ja kerroin asiani. Isä ei ollenkaan moittinut minua, vaan oli hyvin ymmärtäväinen. Äiti tiesi asian jo vähän aikaisemmin. Minulle tuli kova halu lukea Raamattua ja päästä sitä kuulemaan. Pari viikkoa olin kuin pilvissä. Konfirmaatiossa tunnustin uskoni koko sydämestäni. Oloni oli valtavan kevyt ja sydän täynnä kiitosta!

Rippilahjaksi kinusin permanentin. Olin sitten varsinainen takkutukka. En saanut selvitettyä itse takkuja, vaan äidin piti se tehdä. Ei ollut hoitoaineita, joilla hiukset olisi saatu kauniiksi.

**Onnellinen 16-vuotias
kristitty kotipihalla!**

Oman paikan etsintää

Uskonelämäni oli alkanut hyvissä merkeissä. Minulle tärkeimmät ihmiset olivat ymmärtäneet uskoontuloni, joten uskalsin edetä valitsemallani tiellä. Halusin pitää yhteyttä Jussi-pappiin ja nuorisonohjaaja Eeviin. Heistä tuli minulle tärkeät elämäntaidon oppaat. Monta kertaa poikkesin pikkupappilaan kysymään milloin mitäkin uskonasiaan liittyvää probleemaa. Pääsin isoseksiksi Montulle sekä lastenleirille että riparille. Niissä töissä vierähtikin useampia kesiä. Siellä sain kasvaa yhdessä muiden uskovien nuorten kanssa ketään pelkäämättä. Sillä tiellä halusin jatkaa.

Tietämättäni ja toisaalta tietten naapurin uskovat naiset, Elli-täti ja Else, olivat rukouksillaan ohjaamassa elämänkulkuani. Jumalan Sanan oppimisen nälkä vei minut heidän luokseen laulamaan, Ellellä oli enkelin ääni ja hän soitti kitaraa. Elli-täti taas lausui runoja hyvin koskettavasti. Eräänä päivänä he antoivat minulle koko Raamatun, rippikoulusta olimme saaneet vain Uuden testamentin. He opettivat minulle myös polvirukouksen. Joskus Elli-täti puhui kielillä.

Kerran he veivät minut helluntailaisten rukoushuoneelle. Siellä rukous oli yhtä pauhua, kun koko joukko puhui kielillä yhtä aikaa. Tajusin, ettei tämä paikka ollut se, missä viihdyin. Sen sijaan pääsin joskus iltaisin kylälle luterilaiseen raamattupiiriin. Isä vastusti lähtöäni, koska pitkässä koulumatkassa oli hänestä tarpeeksi räsytystä yhdelle päivälle; niinpä vain harvoin sain lähteä. En piirissä paljon mitään ymmärtänyt, mutta tarkasti kuuntelin aikuisten kommentteja kustakin Raamatun tekstistä. Kitarakuoroon teki myös kovasti mieleni. En minä niitä kitarakuorolauluja ehtinyt oppia, koska en saanut mennä harjoituksiin, mutta osasin ainakin pitää laulukirjaa, silloin kun pääsin mukaan esiintymisiin. Halusin kuulua todistajien joukkoon.

Myöhemmin, ollessani kesätyöntekijänä Montulla, Eevi-nuo-

risonohjaaja ehdotti, enkö haluaisi kirkon virkaan. ”Sinusta tulisi hyvä nuorisonohjaaja”, hän sanoi. Eevi oli ainoa, joka ehdotti jotain selvää vaihtoehtoa. Päätin lähettää hakemuksen Helsingin Raamattukouluun, josta myös Eevi oli valmistunut. Ajattelin, että jos pääsen siihen kouluun, niin se on Jumalan tahto.

Montun aikaan oli alkanut mielessä pyöriä ajatus lähetystyöhön lähtemisestä. Elli-täti antoi hengellisiä lehtiä luettavakseni. Eräässä niistä oli koko aukeaman artikkeli Japanissa tehtävästä lähetystyöstä. Katselin valokuvissa olevia japanilaisia kimonoissaan, ja silloin minussa syttyi rakkaus noita keltaihoisia ”vinosilmii” kohtaan.

**Nuoria japanilaislapsia
kauniissa, värikkäissä
juhla-asuissaan.**

(Kuva Norio Yamanakan kirjasta *The Book of Kimono*.)

Harjoittelua lasten parissa

Keskikoulun viidennellä luokalla meille annettiin ammatinvalinnan ohjausta. Minua kiinnosti työ lasten parissa. Opettajaksi-ko? Sosiaalikasvattajankin työ kuulosti kiinnostavalta. Entä lastenhoitajaksi? Ajatukset pyörivät mielessä. Olisin halunnut kysellä noista ammateista enemmän, mutta ei ollut ketään, keneltä kysyä.

Keskikoulun lopetettuani vuonna 1960 oli mietittävä tulevaisuutta. Lukioon menoa en edes harkinnut, sillä kaikki kaverini päättivät koulunsa keskikouluun. Tuskin olisin lukiota edes läpäissyt. Paras kaverini, Suojasen Kaija-Leena, oli päättänyt hakea Lastenlinnaa sitten, kun hänellä oli tarvittavat harjoittelut takana. Myös minua työskentely lasten parissa kiinnosti.

Syksyllä Hämeenkyrön Sanomissa oli ilmoitus lasten päivähoitajan paikasta. Päätin lähteä käymään kyseisessä paikassa, koska se oli Kyröskoskella, missä itsekin asuin.

Valtosen perheessä

Valtosen perheessä oli kaksi leikki-ikäistä lasta, joiden touhuista päiväsaikaan olin vastuussa. Työaika oli klo 7–16. Lähdin isän kanssa kotisaarestamme samalla veneellä, ja palasimme myös yhdessä. Valtoset asuivat Osuuskaupan toisessa kerroksessa, alakerrassa oli lihakauppa ja samassa kompleksissa myös yrityksen sekatarvikauppa. Valtosen pariskunta vastasi myymälä-autosta: mies ajoi autoa ja vaimo toimi myyjänä.

Työhöni kuului, että laitoin heille päivällisen siksi, kun he palasivat myyntimatkoiltaan. Onneksi talossa oli keittokirja, jonka avulla selvisin ruuan laitosta. Kotona olin oppinut kastikkeen teon sekä lihakeiton keittämisen. Keittokirjaa tarkasti noudattaen ruuista tulikin kohtalaisen maittavia. Keittokirjan ohjeen mukaan ostin tarvittavan lihan alakerran kaupasta, ja sekatarva-

"Kirjani nimeksi tuli Elämäni missio. Miksi juuri tuo nimi? Olen kirjoittanut lapsuudesta asti eläkeikäiseen. Ei kaikki ole liittynyt lähetysmissioon. Vai onko?"

Elämääni astui vakaus, kun sain oppia rippikoululeirillä tuntemaan Jumalan ja Vapahtajan. Kutsuivat sitä uskontuloksi. Siitä alkoi minun lähetyselämäni. Seurasi Helsingin Raamattukoulu, missä sain kestävän sanoman koko elämäkseni. Oli saatava julistaa Jumalan Sanaa nuorisotyössä seurakunnassa. Se oli lähetystä, mutta ulkolähetystyö veti puoleensa. Japani kutsui, ja siitä tuli elämäntehtävä."

– Anna-Maija Uski

Tämä kirja kertoo Anna-Maijan ja hänen perheensä elämästä ja erityisesti heidän kokemuksistaan lähetystyössä Japanissa neljän työkauden aikana vuosina 1970-90, toki myös tapahtumista muilta vuosikymmeniltä.

Kirja on elämänläheinen ja -makuinen kuvaus lähetystyöstä sen ruohonjuuritasolla, kuusihenkisen perheen arjessa.

9 789528 049470